
TAKA-KAUKAASIAN VASTAVALLANKUMOUKSELLISET SOSIALISMIN NAAMIOSSA

Venäjän Federation kaikista reunamaista Taka-Kaukaasia on luultavasti kaikkein luonteenomaisin kolkka kansallisen kokoonpanonsa moninaisuuden ja erilaisuuden puolesta. Gruusialaisia ja venäläisiä, armenialaisia ja Azerbaidzhanin tataareja, turkkilaisia ja lezgiinejä, osetiineja ja abhazeja — sellainen on hyvin vaillinainen kuva Taka-Kaukaasian seitsenmiljoonaisen väestön kansallisesta erilaisuudesta.

Ainoallakaan näistä kansallisista ryhmistä ei ole selvästi määriteltyjä kansallisen alueen rajoja, ne kaikki asuvat rinnakkain ja sekaisin toistensa kanssa, eikä ainoastaan kaupungeissa, vaan myös kylissä. Tämä muuten selittääkin sen seikan, että Taka-Kaukaasian kansallisten ryhmien välinen ankara taistelu on jättänyt hyvin usein varjoon niiden yhteisen taistelun Venäjän keskusta vastaan. Ja se luo sangen „sopivan“ tilanteen luokkataistelun peittämiseksi kansallisilla lipuilla ja helistimillä.

Taka-Kaukaasian toinen, yhtä luonteenomainen piirre on sen taloudellinen takapajuisuus. Ellei oteta lukuun Bakua, tuota alueen teollista keidasta, jonka

liikkeellepanevana voimana on pääasiallisesti ulkomainen pääoma, niin Taka-Kaukaasia on maatalousmaa, jonka laitaosissa, merten rannoilla, on enemmän tai vähemmän kehittynyt kaupallinen elämä, mutta keskiosissa ovat säilyneet vielä lujat puhtaasti maaorjuudellisen talousmuodon jätteet. Tiflisin, Jelizavetpolin ja Bakun lääneissä on vielä nytkin hyvin runsaasti tatarialaisia maaorjuuden aikaisia bekkejä ja gruusialaisia feodaaliruhtinaita, jotka omistavat tavattoman suuria maatiloja, joilla on erikoisia aseellisia rosvojoukkoja ja jotka pitävät käsissään tatarialaisten, armenialaisten ja gruusialaisten talonpoikain kohtaloa. Tällä oikeastaan ovatkin selitettävissä ne agraari-„levottomuuksien“ kärkevät muodot, joihin talonpoikain tyytymättömyys siellä usein valautuu. Tästä tulee etsiä myös syy Taka-Kaukaasian (ellei oteta lukuun Bakua) työväenliikkeen heikkouteen ja kiteytymättömyyteen, työväenliikkeen, joka hyvin usein joutuu agraari-„levottomuuksien“ varjoon. Tämä kaikki luo otollisen maaperän omistavien luokkien ja niinsanotun „sosialistisen“ sivistyneistön, jonka enemmistö on aatelista, poliittiselle liitolle maassa nykyään tapahtuvaa työläis-talonpoikaista vallankumousta vastaan.

Helmikuun vallankumous ei tuonut oleellisia muutoksia alueen työtätekevien luokkien asemaan. Sotilaat, nuo maaseudun vallankumouksellisimmat ainekset, olivat vielä rintamalla. Ja työläiset, jotka alueen taloudellisen takapajuisuuden vuoksi olivat yleensä heikkoja luokkana eivätkä olleet vielä lujittuneet järjestyneenä tekijänä, olivat saavutettujen poliittisten vapauksien huumauksen lumoissa eivätkä nähtävästi

aikoneet mennä pitemmälle. Kaikki valta jäi omistavien luokkien käsiin. Viimemainitut pitivät lujasti kiinni vallasta ja odottelivat sallien mielihyvin eserräjä menshevikkistrategien tuuditella työläisiä ja talonpoikia uneen filosofoimalla Venäjän vallankumouksen porvarillisesta luonteesta, sosialistisen kumouksen toteuttamisen mahdottomuudesta y.m.s.

Lokakuun vallankumous muutti tilanteen jyrkästi. Se mullisti yhdellä iskulla kaikki suhteet ja asetti kysymyksen vallan siirtämisestä työtätekevien luokkien käsiin. Tunnus: „Kaikki valta työläisille ja talonpojille!“ kiiri ukkosjylynä maata pitkin nostaen liikkeelle sorrettuja joukkoja. Ja kun tätä pohjois-Venäjällä julistettua tunnusta alettiin toteuttaa Taka-Kaukaasiassa käytännössä, niin omistavat luokat näkivät siellä selvästi, että Lokakuun vallankumous ja Neuvostovalta tuovat niille väistämättömän kuoleman. Siksi taistelusta Neuvostovaltaa vastaan tuli niille elämän ja kuoleman kysymys. Ja „sosialistinen“ eserräläis-menshevistinen sivistyneistö, joka oli jo maistanut vallan tiedonpuun hedelmää ja jonka eteen oli nyt avautunut tuon vallan menettämisen näköala, joutui itsestään liittoon omistavien luokkien kanssa.

Näin muodostui Taka-Kaukaasiassa neuvostovastainen kokoomus.

Taka-Kaukaasian komissariaatti toisaalta Han-Hois-kin ja Hasmamedovin tapaisine tatarialaisine bekkeineen ja toisaalta Jordanian ja Gegetshkorin tapaisine gruusialaisine aatelisintelligenteineen on tämän neuvostovastaisen kokoomuksen elävä ruumiillis-tuma.

Luokkien kokoomusta varten kansallisten ryhmien sisällä järjestetään „kansallisia neuvostoja“: gruusialainen, tatarialainen ja armenialainen. Niiden innoittajana on menshevikki Jordania.

Taka-Kaukaasian kaikkien peruskansallisuuksien omistavien kerrosten kokoomusta varten muodostetaan Taka-Kaukaasian komissariaatti. Sen johtajana on menshevikki Gegetshkori.

Alueen „koko väestön“ yhdistämiseksi taisteluun Neuvostovaltaa vastaan järjestetään niinsanottu „Taka-Kaukaasian eduskunta“, johon kuuluu Perustavan kokouksen takakaukaasialaisia jäseniä — eserriä, menshevikkejä, dashnakkeja ja kaaneja. Sen kulissina, se on puheenjohtajana, on menshevikki Tsheidze.

Siinä on sekä „sosialismi“ että „kansallinen itsemäärääminen“ että vielä jotain realisempaa kuin nämä vanhat helistimet, nimittäin: omistavien kerrosten realinen liitto työläisten ja talonpoikain valtaa vastaan.

Mutta helistimien avulla ei voida kauan elää. Liitto vaatii „tekoja“. Ja „teko“ astui viivyttelämättä näyttämölle heti, kun vain ilmaantui ensimmäinen realinen vaara. Me tarkoitamme vallankumouksellisia sotilaita, jotka rauhanneuvottelujen alettua palasivat Turkin rintamalta. Näiden sotilaiden piti matkustaa Tiflisiin, neuvostovastaisen kokoomuksen pääkaupungin kautta. Bolshevikkien käsissä he saattoivat olla vakavana vaarana Taka-Kaukaasian komissariaatin olemassaololle. Vaara oli mitä realisin. Ja juuri siinä, tämän vaaran edessä, putosivat pois kaikki ja kaikenlaiset „sosialistiset“ helistimet. Kokoomuksen vastavallankumouksellinen luonne tulee pinnalle. Komissariaatti

ja „kansalliset neuvostot“ riisuvat aseista rintamalta palaavia joukko-osastoja tulittaen niitä petturimaisesti ja aseistavat villejä „kansallisia“ joukkioita. Varmentaakseen „teon“ paremmin ja turvatakseen itsensä pohjoisestakäsin Taka-Kaukaasian komissariaatti tekee liiton Karaulovin ja Kaledinin kanssa, lähettää viimemainitulle kokonaisia vaununlasteja patruunoja, auttaa häntä riisumaan aseista ne joukko-osastot, joita itse ei ollut pystynyt riisumaan, ja yleensä tukee häntä kaikin keinoin taistelussa Neuvostovaltaa vastaan. Taka-Kaukaasian omistavien luokkien suojaaminen vallankumouksellisten sotilaiden hyökkäyksiltä hylkimättä minkäänlaisia keinoja — sellainen on tuon halpamaisen „politiikan“ olemus. Valveutumattomien muhamettilaisten aseellisten osastojen yllyttäminen venäläisten sotilaiden kimppuun, viimeainittujen viekoittelemine ennakolta järjestettyihin väijytyksiin, pieksämiset ja ampumiset — sellaisia ovat tämän „politiikan“ keinot. Räikeimpänä esimerkkinä tästä häpeällisestä aseistariisumis-„politiikasta“ on Turkin rintamalta Kaledinia vastaan taistelemaan matkalla olleiden venäläisten sotilaiden ampuminen Shamhorin luona, Jelizavetpolin ja Tiflisiin välillä.

„Bakinski Rabotshi“¹¹ kirjoittaa siitä seuraavaa:

„Vuoden 1918 tammikuun ensi puoliskolla tuhantiset aseistettujen muhamettilaisten rosvojoukot panivat Tiflisiin ja Jelizavetpolin välisellä rautatiellä Jelizavetpolin muhamettilaisen kansallisen komitean jäsenten johdolla ja Taka-Kaukaasian komissariaatin lähettämän panssarijunan avulla toimeen Venäjälle matkalla olleiden sotajoukko-osastojen useita väkivaltaisia aseistariisumisia. Tällöin murhattiin ja tehtiin raajarikoiksi tuhansia venäläisiä sotilaita, joiden ruumiita radanvarsi on kirjavanaan. Heiltä on

otettu noin 15.000 kivääriä, noin 70 konekivääriä ja parikymmentä tykkiä“.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Virallisen menshevismmin lipun alla toimiva tilanherrojen ja porvariston liitto Taka-Kaukaasian vallankumouksellisia sotilaita vastaan — sellainen on näiden tosiasiaien olemus.

Katsomme tarpeelliseksi esittää tässä otteita „Bakinski Rabotshi“ lehden kirjoituksista, jotka valaisevat Jelizavetpolin ja Shamhorin tapahtumia.

„Menshevikit yrittävät salata totuuden Jelizavetpolin tapahtumista. Vieläpä heidän eilisten liittolaistensa, Tiflisiin eserrien, „Znamja Truda“ lehtikin toteaa heidän yrityksensä „painaa asia villasella“ ja vaatii kysymyksen julkista käsittelyä alueen keskuksessa.

Me tervehdimme tätä eserrien vaatimusta, sillä siitä, tulevatko Shamhorin tragediaan syylliset virallisesti paljastetuiksi, tullaanko tammikuun 6—12 päivän tapahtumista ottamaan täydellinen selko vai eikö tulla, siitä riippuu suuresti vallankumouksen tuleva kohtalo Taka-Kaukaasiassa.

Me sanomme, että Jelizavetpolin tapahtumiin syyllisten joukossa on ennen kaikkea mainittava Kaukaasian sosialidemokratian entinen johtaja Noi Nikolajevitsh Jordania, joka nykyään on niinkutsuttu „gruusialaisen kansakunnan isä“. Juuri hänen puheenjohdollaan aluekeskuksen puhemiehistö päätti aseistariisua ohikulkevat sotilasjunat ja aseistaa niiden kustannuksella kansallisia rykmentejä. Jelizavetpolin muhamettilaiselle kansalliselle komitealle lähetettiin hänen allekirjoittamansa sähkösanoma Shamhorin lähistölle ruuhkantuneiden sotilasjunien aseistariisumisesta. Hän, Noi Jordania, lähetti Tiflisistä edustajistoja täyttämään samaa sotilasjunien aseistariisumistehtävää. Tämän ilmoitti virallisesti edustajiston jäsen sotamies Krupko väkirikossa Kansalaismomitean istunnossa Jelizavetpolissa. Noi Jordania ja hänen aina ylettömän innokas apulaisensa N. Ramishvili lähettivät panssarijunan Abhazavan päällikkyydellä, joka jakoi aseita muhamettilaisille ja auttoi heitä ampumaan tuhansia sotilaita ja aseistariisumaan sotilasjunia.

Noi Jordania puolustelee itseään sillä, että hän ei allekirjoittanut sähkösanomaa. Kymmenet henkilöt, sekä armenialaiset että muhamettilaiset, todistavat, että sähkösanoma oli hänen allekirjoittamansa ja että tuo sähkösanoma on olemassa. Jordania sanoo, että saatuaan tietää selkkauksista hän keskusteli puhelimitse Abhazavan kanssa ja pyysi, ettei sotilasjunia riisuttaisi väkivaltaisesta aseista, vaan laskettaisiin ne kulkemaan edelleen. Abhazava on kaatunut; tätä selitystä ei voida tarkistaa, mutta oletta-kaamme, että he olivat keskustelleet...

Jos jätämme vainajat rauhaan, joiden kontolle, kuten sananlasku sanoo, voidaan panna mitä hyvänsä, niin on elossaolevia todistajia, jotka kumoavat Jordanian todistelut ja vahvistavat sekä sähkösanoman osoitteen että Jordanian allekirjoituksen kuin myöskin edustajiston lähettämisen täyttämään aseistariisumistehtävää y.m.

Miksi Jordania ei vedä heitä edesvastuuseen, jos he valehtelevat? Miksi hän ja hänen ystävänsä tahtovat „painaa asian villasella“?

Ei, kansalaiset Jordania, Ramishvili ja Kumpp., teidän har-teillanne on raskas edesvastuu tuhansien sotilaiden verestä, jotka surmattiin tammikuun 7—12 päivänä.

Voitteko te todistaa syyttömyytenne tuohon raskaaseen rikokseen? Mutta me emme puhu henkilökohtaisen syyttömyyden todistamisesta.

Jordania ei kiinnosta meitä tässä tapauksessa henkilönä, vaan sen puolueen johtajana, joka määrää politiikan Taka-Kaukaasiassa, Taka-Kaukaasian hallitusvallan arvovaltaisimpana ja vastuunalaisimpana edustajana.

Hän suoritti rikollista työtään ensiksikin aluekeskuksen puhemiehistön ja Kansallisuuksien välisen neuvoston päätöksen mukaisesti ja toiseksi epäilemättä Taka-Kaukaasian komissariaatin tietien. Syytös, jonka me heitämme Jordaniaa vastaan, koskee koko menshevikkipuoluetta ja aluekeskusta, Taka-Kaukaasian komissariaattia, jossa herrat Tshenkelit ja Gegetshkorit kiinteässä ja julkisessa liitossa muhamettilaisten bekkien ja kaanien kanssa tekevät kaikkensa vallankumouksen saattamiseksi turmioon. Me puhumme Jordaniasta ja Ramishvilista, koska heidän nimensä liit-tyvät sähkösanomiin, määräyksiin ja „rosvo“-panssarijunan lähettä-miseen. Tutkimus totuuden selville saamiseksi pitää alkaa heistä.

Mutta on vielä nimiä, jotka pitää mainita, ja on vielä eräs rikollispesä, joka täytyy hajoittaa. Se pesä on Jelizavetpolin Muhamettilainen kansallinen komitea, joka on kokonaisuudessaan pantu kokoon taantumuksellisista bekeistä ja kaaneista ja joka Jordanian sähkösanoman perusteella teki tammikuun 7 päivän iltana päätöksen sotilasjunien aseistariisumisesta „hinnalla millä hyvänsä“ ja tammikuun 9—12 päivänä pani päätöksensä täytäntöön uskomattoman julkeasti ja verenhimoisesti.

Kirjoittaessaan Jelizavetpolin tapahtumista menshevikkilehdet kuvailevat asiaa siten, että se oli muka Taka-Kaukaasiassa tavallinen „rosvo“-hyökkäys rautatielle. Se on mitä hävyttömin vale!

Rikollista tekoa Shamhorin ja Dalljarin luona eivät suorittaneet rosvot, vaan tuhannet rauhalliset muhamettilaiset asukkaat, joita johti virallisesti Muhamettilainen kansallinen komitea ja joita viekoitteli rikas saalis ja jotka olivat vakuuttuneita siitä, että teko tehdään Taka-Kaukaasian vallanpitäjien käskystä. Muhamettilainen kansallinen komitea keskitti julkisesti Jelizavetpoliin tuhansia muhamettilaisia, aseisti heidät, pani juniin Jelizavetpolin asemalla ja lähetti Shamhoriin. Ja kun „voitto“ oli saavutettu, niin silminnäkijöiden kertomusten mukaan „eserrä“ Safikjurdski ratsasti „viholliselta“ vallatulla tykillä juhlallisesti kaupunkiin muiden Muhamettilaisen komitean sankarien saattamana.

Minkälaisista rosvohyökkäyksistä sitten „on puhe“? („Bakinski Rabotshi“ № 30 ja 31).

Sellaisia ovat tämän rikollisen seikkailun pääsanakarit.

Ja tässä on asiakirjoja, jotka paljastavat seikkailun alkuunpanijat:

Työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostojen aluekeskuksen puheenjohtajan N. Jordanian sähkösanoma kaikille Neuvostoille sotilasjunien aseistariisumisesta.

„Taka-Kaukaasian kaikille Neuvostoille.

Tiflisistä. № 505, a. Otettu vastaan 6. 1. 1918, lähet. № 56363. Vastaanotti Naumov. Sanoja 59. Annettu 5—28—24. Kiertokirje.

Sen johdosta, että Venäjälle poistuvat sotajoukko-osastot vievät mennessään aseet ja kansalliset joukko-osastot voivat väli- rauhan epäonnistuessa jäädä ilman riittävää aseistusta rintaman

puolustamiseksi, työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostojen aluekeskus on päättänyt kehoittaa kaikkia Neuvostoja ryhtymään toimenpiteisiin aseiden takavarikoimiseksi pois-lähteviltä joukko-osastoilta ja tiedoittamaan jokaisesta tapauksesta aluekeskukselle.

Aluekeskuksen puheenjohtaja Jordania“.

Ratsumestari Abhazavan sähkösanoma Tatarialaisen ratsuväkirykmentin komentajalle Magaloville.

„Jelizavetpol.

Tatarialaisen ratsuväkirykmentin komentajalle Magaloville Dzegamasta. № 42. Otettu vastaan 7. 1. 1918, Zhu, № 1857. Vastaan-otti Vata. Sanoja 30. Annettu 7 pñä klo 15.

Matkalla on viisi aseellista sotilasjunaa, joissa on tykkejä. Neuvoston edustajat pidätetty, matkustan panssarijunalla antamaan vastaiskua. Pyydän kaikenlaista ase-apua.

Ratsumestari Abhazava.

Ds. Shatirashvili“.

(„Bakinski Rabotshi“ № 33.)

Sellaisia ovat asiakirjat.

„Sosialistiset“ helistimet jäivät siten tapahtumainkuluissa syrjään ja niiden tilalle tulivat Taka-Kaukaasian komissariaatin vastavallankumoukselliset „teot“. Puoluelipullaan Tsheidze, Gegetshkori ja Jordania vain peittelevät Taka-Kaukaasian komissariaatin konnamaisuuksia. Tosiasiain logiikka on kaikkea muuta logiikkaa painavampi.

Riisumalla aseista rintamalta tulevia venäläisiä sotilaita ja taistelemalla siten „ulkomaisia“ vallankumouksellisia vastaan Taka-Kaukaasian vastavallankumouksellinen komissariaatti luuli voivansa tappaa yhdellä iskulla kaksi kärpystä: toisaalta se tuhosi huomattavaa vallankumouksellista voimaa, venäläistä vallankumouksellista armeijaa, johon alueen bolshevikkikomitea pääasiallisesti juuri saattoi nojata;

toisaalta se^h sai tällä tavalla „välttämätöntä“ aseistusta gruusialaisten, armenialaisten ja muhametti-laisten kansallisten rykmenttien aseistamiseksi, jotka olivat menshevistisen vastavallankumouksellisen komissariaatin päätuki. „Ulkomaisia“ vallankumouksellisia vastaan käydyn sodan piti näin muodoin turvata „kansalaisrauha“ Taka-Kaukaasian sisällä. Ja tätä kavalaä poliitiikkaa herrat Gegetshkori ja Jordania toteuttivat sitä päättäväisemmin, mitä turvattumaksi he tunsivat itsensä „selustan“ puolelta, s.o. Pohjois-Kaukaasian puolelta Kaledineineen ja Filimonovineen.

Mutta tapahtumain kulku löi pirstoiksi Taka-Kaukaasian vastavallankumouksellisten kaikki laskelmat.

Rostovin ja Novotsherkasskin kukistuminen, jotka olivat olleet Kaledinin ja Kornilovin turvapaikkana, järkytti perinpohjaisesti „pohjoista selustaa“. Koko Pohjois-Kaukaasian rautatien lopullinen puhdistaminen aina Bakuun saakka teki sen olemattomaksi. Pohjoisesta vyöryävä neuvostovallankumouksen aalto syöksyi siekailematta takakaukaasialaisen kokoomuksen valtakuntaan uhaten sen olemassaoloa.

Tilanne itse Taka-Kaukaasiassa muodostui yhtä „epäsuotuisaksi“.

Rintamalta palanneet takakaukaasialaiset sotilaat levittivät kylissä agraarivallankumousta. Muhametti-laisten ja gruusialaisten tilanherrojen kartanot leimautelivat tuleen. Maaorjuuden jätteidien tukipylyvät joutuivat „bolshevisoituneiden“ talonpoikaissotilaiden päättäväisen rynnäköön kohteiksi. Ilmeistä oli, että Taka-Kaukaasian komissariaatin tyhjät lupaukset maan luovuttamisesta talonpojille eivät voineet enää

tyydyttää agraarivallankumouksen aallon valtaan joutuneita talonpoikia. Siltä vaadittiin tekoja, mutta ei vastavallankumouksellisia, vaan vallankumouksellisia tekoja.

Tapauksista eivät jääneet eivätkä voineet jäädä jälkeen myöskään työläiset. Ensinnäkin pohjoisesta vyöryvä vallankumous, joka toi työläisille uusia voittoja, nostatti luonnollisesti Taka-Kaukaasian proletariaatin uuteen taisteluun. Vieläpä menshevikkivastavallankumouksen tukikohdankin, uinuvan Tiflisiin, työläiset alkoivat loitota Taka-Kaukaasian komissariaatista asettuen Neuvostovallan puolelle. Toiseksi, sen jälkeen kun Neuvostot olivat päässeet voitolle Pohjois-Kaukaasiassa, joka oli huoltanut Tiflisiä viljalla Kaledinin ja Filimonovin aikana, elintarvikepula ei voinut olla kärjistymättä, mikä aiheutti luonnollisesti joukon elintarvike-„mellakoita“,— vallankumouksellinen Pohjois-Kaukaasia kieltäytyi jyrkästi ruokkimasta vastavallankumouksellista Tiflisiä. Kolmanneksi, rahamerkkien puuttuminen (kupongit eivät voi niitä korvata!) saattoi sekasortoon talouselämän ja ennen kaikkea rautatieliikenteen, mikä epäilemättä lisäsi kaupunkien köyhän väen tyytymättömyyttä. Lopuksi vallankumouksellinen proletaarinen Baku, joka heti Lokakuun vallankumouksen ensi päivinä oli tunnustanut Neuvostovallan ja käynyt väsymättä taistelua Taka-Kaukaasian komissariaattia vastaan, piti Taka-Kaukaasian proletariaattia valveilla ollen sille innostavana esimerkkinä ja elävänä majakkana, joka valaisi tietä sosialismiin.

Kaikki tämä yhdessä ei voinut olla johtamatta koko poliittisen tilanteen vallankumouksellistumiseen

Taka-Kaukaasiassa. Asia kehittyi lopulta niin pitkälle, että „luotettavimmatkin“ kansalliset rykmentit alkoivat „rappeutua“ ja siirtyä bolshevikkien puolelle.

Taka-Kaukaasian komissariaatin eteen nousi vaihtoehto:

Joko työläisten ja talonpoikain kanssa tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, ja silloin seuraa kokoomuksen hajoaminen.

Tahi päättävä taistelu talonpoikia ja työväenliikettä vastaan kokoomuksen säilyttämiseksi tilanherrojen ja kapitalistien kanssa.

Herrat Jordania ja Gegetshkori valitsivat jälkimmäisen tien.

Mainittakoon ensiksikin, että Taka-Kaukaasian komissariaatti julisti gruusialaisten ja tatarialaisten talonpoikain agraariliikkeen „rosvoukseksi“ ja „huliganismiksi“ vangiten ja ampuen „yllyttäjiä“.

Tilanherrojen puolesta talonpoikia vastaan!

Edelleen, komissariaatti lakkautti kaikki bolshevistiset lehdet Tiflisissä ja alkoi vangita ja ampua työläisiä, jotka panivat vastalauseensa tätä hävyttömyyttä vastaan.

Kapitalistien puolesta työläisiä vastaan!

Lopuksi asia meni niin pitkälle, että herrat Jordania ja Gegetshkori turvautuivat nähtävästi „ukkos-sen syrjään-johdattamisen“ tarkoituksessa armenialais-tatarialaisten verilöylyjen sukoilemiseen, — häpeä, johon tähän mennessä eivät ole alentuneet edes kadetitkaan!

Taka-Kaukaasian komissariaatti, Taka-Kaukaasian eduskunta ja „kansalliset neuvostot“ työläisiä ja talon-

poikia vastaan, — sellainen on tämän „uuden“ suunnan olemus.

Tällä tavalla takakaukaasialaiset vastavallankumoukselliset ovat täydentäneet taisteluaan „ulkomaisia“ vallankumouksellisia vastaan, taisteluaan venäläisiä sotilaita vastaan ja kehittäneet sitä taisteluksi sisäisiä vallankumouksellisia vastaan, taisteluksi „sen omia“ työläisiä ja talonpoikia vastaan.

Tämän takakaukaasialaisten kokoomuslaisten poliitikassa tapahtuneen „käänteen“ luonnehtimiseksi on sangen mielenkiintoinen se kirje, jonka Kansankomissaarien Neuvosto sai hiljattain Kaukaasiasta eräältä toverilta, herrojen Gegetshkorian ja Jordaniain vastavallankumouksellisten väkivallantekojen silminnäkijältä. Esitän sen kokonaan ja ilman muutoksia. Se on tällainen:

„Viime päivinä täällä on ollut uusia tapahtumia, ja tilanne on nyt hyvin vakava. Helmikuun 9 päivän aamuna vangittiin neljä toveriamme, heidän joukossaan bolshevikkien uuden komitean jäsen F. Kalandadze. Oli allekirjoitettu määräys myös muiden tovereiden: Filipp Maharadzen, Nazaretjanin, Shaverdovin ja aluekomitean muiden jäsenten vangitsemisesta. Ainoastaan Miha Tshakajaa on armahdettu, nähtävästi hänen sairautensa vuoksi. Kaikki ovat siirtyneet illegaaliseen asemaan. Samanaikaisesti lakkautettiin meidän lehtemme: „Kavkazski Rabotshi“, „Brdzola“ (gruusialainen) ja „Banvori Kriv“ (armenialainen) ja sinetöitiin kirjapainomme.

Tämä aiheutti kuohuntaa työläisten keskuudessa. Sinä samana, 9 päivänä rautatien konepajoilla pidettiin kokous, jossa oli läsnä noin 3.000 työläistä. Kokous päätti yksimielisesti, vain neljän pidättyessä, julistaa lakon vaatien tovereiden vapauttamista ja lehtien lakkauttamisen peruuttamista. Lakossa päätettiin olla niin kauan, kunnes vaatimukset täytetään. Mutta lakko osoittautui epätäydelliseksi. Aitomenshevistinen kopl, joka ei puhunut eikä äänestänyt kokouksessa vastaan, alkoi toimia. Samana

päivänä oli latojien ja painajien kokous, jossa päätettiin 226 äänellä 190 vastaan julistaa yksipäiväinen vastalauselakko samoilla vaatimuksilla. Yksimielisemmän päätöksen lakon alkamisesta tekivät sähkömiehet, nahkurit, räättäilit, arsenaalin asekorjaamot, Tollen, Zargarjantsin y.m. tehtaas.

Kuohunta kaupungissa levisi myös pikkuporvarien keskuuteen. Mutta seuraavana, helmikuun 10 päivänä sattui tapahtuma, joka pani unohtamaan vangitsemiset ja lehdet.

Rautatieläisten y.m. lakkokomitea päätti pitää tuona päivänä, 10 päivän aamuna, Aleksanterin puistossa vastalausekokouksen. Kaikista kokouksen murtamiseksi suoritetuista toimenpiteistä huolimatta kokoukseen saapui yli 3.000 työläistä ja sotilasta (viime mainittuja oli vähän, sillä sotilasjunat seisoivat 15 virstan päässä kaupungista). Kokoukseen saapuivat myöskin piileskelevät toverit — Kavtaradze, Maharadze, Nazaretjan y.m. Kokouksen aikana puistoon tuli (noin kaksi komppaniaa) miliisejä ja „punakaartilaisia“. Punaiset liput kädessä ja rauhoitellen kokousta merkein he tulivat hiljaa kokoontuneiden luo.

Osa kokoontuneista, joka oli aikonut hajaantua, jäi paikolleen ja pitäen tulokkaita omina miehinä alkoi heitä jopa tervehtiäkin „hurraa“-huudoin. Puheenjohtaja Kavtaradze aikoi keskeyttää puhujan ja tervehtiä saapuneita. Samaan aikaan tulokkaat levittäytyivät nopeasti ketjuksi, piirittivät kokouksen ja avasivat kokousta kohti raivokkaan kivääri- ja konekivääritulen. Tähtäimessä pidettiin pääasiassa puhemiehistöä, joka seiso i korokkeella. Murhattuja on 8 ja haavoittuneita yli 20 henkilöä. Kymmenellä kuulalla murhattiin eräs toveri, joka on Kavtaradzen näköinen, puettu samalla tavalla kuin hän, — ja „punakaartilaiset“ huusivat toisilleen, että Kavtaradze on jo surmattu. Osa yleisöstä pakeni, osa heittäytyi maahan. Ammuntaa kesti noin viisitoista minuuttia.

Juuri tähän aikaan alkoi Taka-Kaukaasian laajennetun eduskunnan ensimmäinen istunto, ja Tsheidze piti puheen kiväärien ja konekiväärien säästyksellä, jotka räätisivät aivan lähellä palatsia.

Tämä ampuminen, joka pantiin toimeen ilman minkäänlaista varoitusta ja niin kavalasti, sai aikaan uuden kuohunnan työläisten keskuudessa, ja uskon, että se repäisi heidät jo lopullisesti irti menshevikeistä.

Nazaretjan ja Tsintsadze saatiin kiinni kokouksen jälkeen ja heitä lähdettiin viemään ammuttavaksi, mutta eserrä Merhalev pelasti heidät. Eserrät „ovat kuohuksissaan“, esittävät vastalauseita j.n.e. Kuohuksissaan ovat myös dashnaksakanit ja yleensä koko kaupunki. Mutta ei voida tehdä mitään. He ovat tuoneet maa-seudulta aseistettuja „punakaartilaisia“ sekä muhamettilaisen villin divisioonan ja harjoittavat julmuuksia. Kaikkia johtavia tovereita he uhkailevat avoimesti ampumisella. Kokouksen ampumispäivänä kaupunkiin ilmaantui paljon upseereja valkoiset nauhat käsivarressa — valkokaartilaisia, jotka juoksentelivät pitkin kaupunkia ja etsivät bolshevikkeja. He pidättivät katuvaunussa erään henkilön, joka oli kuulemma Shaumjanin näköinen, ja ampuivat hänet, — he huusivat, että tämä oli Shaumjan, mutta pettyivät.

Eilen, 11 päivänä, oli sotilasjunilla kokous, johon osallistui meidän tovereitamme. Siellä noin kuusituhatta sotilasta, ilman tykistöä, päätti vaatia vangittujen tovereiden vapauttamista, lehtien lakkauttamisen peruuttamista ja 10 päivän tapahtumain (joukkokokouksen ampuminen, jolloin murhattiin muun muassa eräs sotilas näistä sotilasjunista) tutkimista. He lähettivät jo eilen edustajiston viemään uhkavaatimusta ja myönsivät 24 tuntia vastauksen antamiseen.

Tänään määräaika kuluu umpeen; tiedoitetaan, että komissariaatti keskittää voimia vastarintaa varten. Yksitysisseikkoja en toistaiseksi tiedä. Vastuunalaiset toverit eivät ole vielä palanneet takaisin sotilasjunilta peläten vangitsemista matkalla: heidät on valittu siellä sotilasjunien sotilaallisen vallankumouskomitean jäseniksi. Odotan tarkempia tietoja.

Huomiseksi on määrätty kaupunginduuman istunto, eserrät ja dashnakit esittävät siellä vastalauseen, myöskin meiltä on edustajia. Mieliala on kaupungissa hyvin levoton. Tänään oli duuman edustalla naisten mielenosoitus alkavan nälän johdosta. Kaikki kaupungissa pidetään pikakokouksia. Venäjältä saapuneiden gruusialaisten sotilaiden vaikutuksesta, jotka kaikki ovat joko bolshevikkeja tai bolshevistismielisiä, Gruusiassa alkaa kaikkialla talonpoikaisliike. Menshevikit ovat julistaneet tämän liikkeen pogromi- ja rosvoliikkeeksi ja lähettävät „punakaartilaisia“ sitä tukahduttamaan. Gorissa on vangittu meidän tovereitamme. Tänään tiedoitettiin, että siellä on riisuttu aseista meidän sotilaitamme

ja että ampumiset ovat jo alkaneet. Kutaisista tiedoitettiin, että kaupunki on bolshevikkien käsissä, joiden johdossa on Budu Mdivani. Sinne oli keskitetty kaikkialta menshevikkien voimia, meidän lähettämiltämme henkilöiltä en ole vielä saanut vastausta. Odotan sitä joka hetki. Eilen Muhranissa vangittiin bolshevikki, Tsertsvadze-vanhus, joka matkusti sinne siksi, että eilen piti tapahtua talonpoikain esiintyminen Muhrani ruhtinaita ja läänitysmaakartanoita vastaan.

Nyt on vangittu 9 henkilöä, ja he istuvat Metehessa. Eserräläinen punainen kaarti, joka on vartioinut vankilaa tähän asti, on vangitsemisten vuoksi poistunut vartiopaikaltaan ja tarjoaa meille palveluksiaan.

Lakkokomitea, johon kuuluu alussa luettelemieni tuotantolaitosten edustajat, julkaisi eilen vetoamuksen kutsuen yleislakkoon. Tänäpäin kysymystä pohditaan kaikkialla. Saa nähdä, mitä tekee Tiflisiin proletariaatti.

Eduskunnan avajaistilaisuudessa helmikuun 10 päivänä oli läsnä vain menshevikkejä (heitä oli 37) ja 1 muhamettilainen. Ketään muita ei ollut. Muhamettilainen edustaja pyysi siirtämään istunnon 13. päiväksi, mikä tehtiinkin. Myöskin dashnakit ja eserät luultavasti lähettävät edustajansa“.

Sellainen on „kuva“.

Kuinka kauan tuo vastavallankumouksellinen komissariaatti, jolle historia on jo kirjoittanut kuolemantuomion, vielä pysyy pystyssä, — sitä on vaikea sanoa. Joka tapauksessa se selviää lähitulevaisuudessa. Mutta epäilemätöntä on, että viime tapahtumat ovat lopullisesti reväisseet sosialismin naamion menshevistisiltä sosioli-vastavallankumouksellisilta, ja nyt koko vallankumouksellinen maailma voi omin silmin vakuuttua siitä, että Taka-Kaukaasian komissariaatissa ja sen „eduskunnallis-kansallisissa“ lisäkkeissä meillä on mitä vihamielisin vastavallankumouksellinen liittoutuma, joka on suunnattu Taka-Kaukaasian työläisiä ja talonpoikia vastaan.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Ja kenpää ei tietäisi, että sanat ja helistimet katoavat, mutta tosiasiat ja teot säilyvät...

„Pravda“ № 55 ja 56;
maaliskuun 26 ja 27 pnä 1918

Allekirjoitus: J. Stalin